

BOŽÍ KRÁLOVSTVÍ ROSTE

K čemu přirovnáme Boží království nebo jakým podobenstvím je znázorníme? (Mk 4:30)

1. čtení: Izajáš 55:6-13

Hlavní čtení: Marek 4:26-34

Milí bratři, milé sestry,

s našimi dětmi jsme už v podstatě promysleli význam dnešních Ježíšových podobenství. Vám dospělým bych k tomu rád nabídnul ještě tři pohledy. Tři perspektivy, z kterých se můžeme na Kristova podobenství o *zasetém semenu a hořčičném zrně* podívat. A protože rodinné neděle mají být hravé, a protože Ježíšova podobenství jsou hravá, i tyto tři úhly pohledu budou hravé.

I. Tím prvním pohledem je **pohled jepice**. Jepice, jak známo, žije jeden až tři dny. Mezi námi se proto vžilo úsloví *jepičí život*. *Jepičím životem* žije cokoli, co nemá dlouhého trvání. Bible raději používá příklad trávy a květin, které také dlouho nevydrží. Rychle vzrostou, rozkvetou a vzápětí usychají. Bratři a sestry, ve srovnání s věčným Bohem, dokonce ve srovnání s dějinami Božího stvoření, my lidé opravdu prožíváme *jepičí život*. Včera jsme tu byli, dnes tu pořád jsme, ale nikdo z nás neví, zda tu zítra ještě bude. I kdyby se člověk dožil příslovečných sta let, pořád se ve srovnání s Bohem a jeho stvořením smí pokorně přirovnávat k jepici. A přesto s námi Bůh pracuje! Často už od malička přijímáme evangelium. Roste v nás víra v Krista, který ze své věčnosti sestoupil a stal se jedním z nás. Bůh s námi pracuje poctivě, opravdově, nejen na oko. Zasévá do nás své slovo. A někdy se Bůh načeká než z toho, co do nás zasel, něco kloudného vzejde. Než jeho slovo v nás vydá dobré a chutné plody. Ale nebojme se! Každý, do koho Bůh investoval čas a síly, každý, s kým Duch svatý jedná, vydá užitek. I kdyby začátky Boží práce byly malé a téměř nepostřehnutelné. I kdyby to trvalo dlouho. Apoštol Pavel byl plný vděčnosti, když viděl, co Bůh činí s křesťany v Tesalonice. Píše jim:

- ***Musíme za vás, bratří, stále Bohu děkovat, jak se sluší, protože vaše víra mocně roste a vzájemná láska všech vás je stále větší.*** (2Te 1:3)

Proč bychom nemohli tuto zvěst vztáhnout na sebe, na naše bratry a sestry, na naše javornické společenství víry a lásky, které se odehrává tady a teď? Vždyť s tesalonickými pracoval Bůh. Bylo to dílo Ducha svatého, Ducha Ježíšova. Pavel je nechválí za to, že rostou ve víře a v lásce. Pavel ten jejich růst pozoruje. A děkuje Bohu za jeho trpělivou a mocnou práci na těch lidech, na tom sboru. I v našem společenství roste víra a láska, díky Bohu! Možná někdy skrytě. Možná někdy téměř nepostřehnutelně. Ale roste. A dozrává. Růst a zrání totiž nezáleží na nás, ale na dobrém Bohu, který si nás skrze Ježíše Krista zamiloval.

II. Tím druhým pohledem na Ježíšova podobenství je **pohled želvy**. Kdyby některé druhy želv uměly mluvit a psát, byly by z nich skvělé historičky. Jedna želva sloní zemřela v roce 2006 v australském Brisbane. Když měla pět let, přivezl ji do Anglie sám Charles Darwin ze svých cest po Galapágách. Kdy? V roce 1835! Ta želva se dožila úctyhodných 176 let. I tuto perspektivu smíme na Ježíšova podobenství použít. Perspektivu želvy. Dějinný pohled. Pán Ježíš mluví o zasetém obilném zrně, které leží v zemi, stranou pohledu všech lidí. A o semínku hořčice, které je téměř nepatrné ještě dřív, než padne do země. Malé a skromné začátky. Ale veliké konce! Na startu nic moc. Ale v cíli je to úžasné a dechberoucí. Pán Ježíš, pravý Boží Syn, přišel do našeho světa jako dítě, stranou zájmu mocných a vlivných lidí. Pozdravili ho obyčejní pastýři. Když dospěl, jako své nejbližší spolupracovníky si vybral lidi, z nichž čtyři byli rybáři (Petr, Ondřej, Jakub a Jan), jeden celník (Matouš), jeden politický horlivec (Šimon Zelóta) a jeden zrádce. Malé a skromné začátky, které navíc v jedné fázi končí dost nešťastně, jako naprosté fiasko. Myslím samozřejmě na Golgotu, na Kristův kříž. Učedníci jsou zničeni. A přitom jim Ježíš říkal předem, že k tomu dojde a proč k tomu dojde. Apoštol Jan na jeho slova vzpomíná:

- ²³ ***Ježíš jim odpověděl: „Přišla hodina, aby byl oslaven Syn člověka. ²⁴ Amen, amen, pravím vám, jestliže pšeničné zrně nepadne do země a nezemře, zůstane samo. Zemře-li však, vydá mnohý užitek.*** (Jan 12:23-24)

Po Ježíšově vzkříšení a seslání Ducha svatého se Boží království začne nezadržitelně rozrůstat. Prochází dějinami už dva tisíce let. A my jsme živou součástí toho dění Ducha svatého. Jak je to možné? Jedině tak, že to všechno je Boží dílo! Bůh vládne svým slovem i svým Duchem na této zemi. A nikdy vládnout nepřestane, až do dne, kdy Ježíš Kristus všechnu úrodu sklídí.

III. Třetí a poslední pohled: **Pohled orla**. Pohled majestátního opeřence, který na rozdíl od nás vidí z výšky široko daleko. I tato perspektiva je velice důležitá. Především v tom druhém Ježíšově podobenství o hořčičném semínku totiž Ježíš rozvádí důležitou myšlenku. A sice, že Boží vláda prorůstá do prostředí, které nemusí být vždycky Božím působení nakloněno.

Boží vláda se nakonec prosadí i tam, kde vládnu mocní a silní lidé, kteří jeho vládě nefandí. Ježíšova slova jsou totiž narážkou na starozákonní texty o zdánlivě neporazitelných říších a jejich mocných vladařích. O Asýrii slyšíme z úst proroka Ezechiele:

- ⁶ *V jeho větvích hnízdlilo kdejaké nebeské ptactvo, pod jeho ratolestmi se rodila kdejaká polní zvěř, v jeho stínu sídlily kdejaké početné pronárody.* (Ez 31:6)

Anebo: Babylónský král Nabúkadnesar má sen. Žádá, aby mu prorok Daniel tento sen vyložil. Vypráví:

- ⁷ *Ve viděních, která mi prošla hlavou na mém lůžku, jsem viděl: Hle, strom stál uprostřed země, jeho výška byla obrovská. ⁸ Strom rostl a sílil, až jeho výška sahala k nebi. Bylo jej vidět od samého konce země. ⁹ Měl nádherné listí a mnoho plodů, byla na něm potrava pro všechny. Polní zvěř pod ním nalézala stín, v jeho větvích bydleli nebeští ptáci a sytilo se z něho všechno tvorstvo.* (Da 4:7-9)

V obou případech se jedná o majestátní stromy s mohutnými větvemi, které se tyčí a vypínají nad všechny ostatní stromky a stromečky. Ale v obou případech budou pokáceny. Tak vzejde, a nakonec i zajde každé pozemské království, byť by se v danou chvíli zdálo sebemocnější. Ne tak hořčice! Hořčice je živel. Podle Pána Ježíše je to nezmar. Není vznešená, není urozená. Ale vydrží. Až vyroste, v jejím stínu najdou přístřeší i ti, kteří by ji rádi, když byla malinkatá, sezobli. Boží vláda se v tomto světě prosadí. Boží království bude růst a sílit, dokud svět bude světem. To je naše naděje, kterou žel někdy ztrácíme. To je naše naděje, kterou dnes čerpáme přímo od Krista.

Modlitba: *Pane Ježíši, ať tvá vláda roste v našem srdci. Ať se projevuje v našem životě. Svým slovem i svým svatým Duchem s námi jednej, aby v nás a z nás rostla víra, naděje i láska. Pane Ježíši, ať tvá dobrá vláda roste a sílí ve světě, který je přece tvůj. A přijď brzy, Pane Ježíši. Amen.*